

JAUSMŲ KLASIKA

istorinis meilės romanas

Tessa Dare

Damos ir hercogai

TEŠKOMA:
HERCOGIENĖ

TEŠKOMA:
HERCOGIENĒ

Tessa
Dare

TEŠKOMA:
HERCOGIENĖ

Romanas

Vilnius
2020

Aš užaugau pamokslininko šeimoje. Šios knygos pagrindinė veikėja Ema yra pastoriaus duktė. Noriu tiesiai pasakyti: Emos tėvas nė iš tolo nepanašus į manąjį. Mano tėtis visada buvo – ir tebėra – mylintis, kantrus, palaikantis ir supratingas.

Ačiū, Tėveli. Šią knygą aš skiriu Tau.

Tik neskaityk 7, 9, 11, 17, 19, 21 ir 28 skyrių.

1

Iki savo dvidešimt antrojo gimtadienio Ema Gledstoun suprato du svarbius dalykus.

Žavingieji princai ne visada būna tokie, kokie atrodo. Pasi-
baigus kryžiaus žygiams, spindintys šarvai išėjo iš mados. O
fėjų krikštamočių jeigu ir esama, tai Emos globėja jau kelerius
metus kažkur klaidžioja ir iki šiol nepasirodė.

Dažniausiai Emai tenka gelbėtis pačiai.

Kaip ir šią popietę.

Priešais ją dunksantys Ešberio rūmai prašmatniame Meife-
ro rajone užėmė pusę kvartalo. Pastatas buvo dailus. Didžiulis.

Bauginantis.

Ema įsitempė. Ji gali tai padaryti. Kadaisė žvarbų vidur-
žiemį viena atkako į Londoną. Tada ji atsisakė pasiduoti ne-
vilčiai ir mirti iš bado. Sostinėje susirado darbą ir susikūrė
naują gyvenimą. Dabar, praėjus šešeriems metams, jau verčiau
sugrauš visas madam Biset drabužių siuvimo salono adatas,
negu paršliauš atgal pas tėvą.

Ką jai reiškia pasibelsti į hercogo namų duris, palyginti su
visais ligšioliniais išgyvenimais?

Vieni niekai. Tikrai. Tereikia ištiesinti nugarą, atverti kauliojo plieno vartus, užkopti granito laiptais (gal tik koki šimtą pakopų ar panašiai) ir paskambinti varpeliu prie didžiulių, prabangiai išdrožinėtų durų.

Laba diena. Esu panelė Ema Gledstoun. Atėjau pasimatyti su paslaptinguoju atsiskyrėliu hercogu Ešberiu. Ne, mes nepažįstami. Ne, aš neturiu vizitinės kortelės. Tiesą sakant, nieko neturiu. Jeigu neleisite man įeiti, ko gero, rytoj neturėsiu nė kur prisiglausti.

O Dieve! Iš to nieko gero neišeis.

Sudejavusi Ema nusigrėžė nuo vartų ir jau dešimtą kartą apsuko kvartalą, trindama po skraiste nuo šalčio pašiurpusias nuogas rankas.

Ji turi pamėginti.

Ema sustojo, pasisuko į vartus ir giliai įkvėpė. Užsidengė delnais ausis, stengdamasi prislopinti beprotiškus širdies dūžius.

Vakarėjo. Niekas neskubėjo jai į pagalbą. Reikėjo atsikratyti dvejonių ir žengti į priekį.

Pasiruošk! Dėmesio!

Marš!

Bibliotekoje prie stalo sėdintis Ešberis išgirdo neįprastą garsą. Ar gali būti, kad tai durų varpelis?

Štai ir vėl.

Tikrai durų varpelis.

Dar blogiau – tai *jo* namų durų varpelis.

Prakeikti liežuviai. Jis Londone neišbuvo dar nė kelių savaičių. Buvo pamiršęs, kad kalbos čia skrieja greičiau už kulkas. Tačiau hercogas neturėjo nei laiko, nei kantrybės bendrauti su landūnais. Kad ir kas čia atėjo, Chanas juos pavarys.

Ešberis padažė plunksną į rašalą ir tęsė laišką savo nevykėliams reikalų patikėtiniams.

Aš nežinau, kokį velnią Jūs darėte pastaraisiais metais, tačiau mano reikalai apgailėtini. Nedelsdami atleiskite Jorkšyro dvaro valdytoją. Praneškite architektui, kad noriu gauti naujo malūno projektą, ir kuo greičiau.

Beje, yra dar vienas neatidėliotinas reikalas.

Ešas sudvejojo, plunksna sustingo ore. Pats negalėjo patikėti, jog ketina užrašyti šiuos žodžius. Bet, kad ir kaip buvo baugu, privalėjo. Todėl parašė:

Man reikia žmonos.

Pamanė, kad vertėtų išdėstyti reikalavimus. Tai turėtų būti vaisingo amžiaus moteris iš garbingos šeimos, kuriai būtinai reikia pinigų ir kuri sutiktų dalytis lova su bjauriai randuotu vyru.

Trumpai tariant, gyvenimo į kampą užspeistos vargetos.

O Dieve, kaip liūdna. Jau geriau apsiribos tais keliais žodžiais.

Man reikia žmonos.

Tarpduryje pasirodė Chanas.

– Jūsų šviesybe, apgailėstauju dėl sutrukdyimo, tačiau su jums pasimatyti nori jauna moteris. Ji vilki vestuvinę suknelę.

Ešas pažvelgė į vyresnįjį liokajų. Tada nuleido žvilgsnį į ką tik užrašytus žodžius. Ir vėl pakėlė akis į Chaną.

– Tikrai labai keista. – Gal tie jo patikėtiniai ne tokie jau

niekam tikę, kaip jis manė. Ešas padėjo plunksną, įsiremė batuota koja į stalą ir pasislinko į šešėlį. – Būtinai įleiskite.

Į biblioteką įžengė jauna moteris baltais drabužiais.

Ešo koja nuslydo nuo stalo. Jis loštelėjo, atsitrenkė į sieną ir vos neišgriuvo iš kėdės. Nuo lentynos netoliese nukrito keletas dokumentų ir tarsi sniego dribsniai nusklendė ant grindų.

Hercogas buvo apakintas.

Ne, ne viešnios grožio... nors ji galėjo būti graži. Tiksliai nuspręsti jis neišstengė. Bet jos drabužiai buvo akį veriančio bjaurumo: iš perlų, nėrinių, deimantų ir karoliukų.

Gerasis Dieve! Ešui dar nebuvo tekę susitikti su būtybe, atrodančia dar nepatraukliau negu jis pats.

Jis įsiremė dešine alkūne į kėdės ranktūrį ir pakėlė ranką prie kaktos, slėpdamas randus. Bent kartą jam nerūpėjo nei tarnų nuomonė, jei jo paties savigarba. Ešas mėgino apsisaugoti nuo... nuo *to*.

– Apgailestauju, kad šitaip įsiveržiau, jūsų šviesybe, – prabilo mergina, įsmeigusi žvilgsnį į persiško kilimo rašto detalę.

– Tikiuosi, tai tiesa.

– Matote, esu papuolusi į beviltišką padėtį.

– Suprantu.

– Man reikia gauti atlygį už darbą... ir tučtuojau.

Ešas patylėjo.

– Jums... už darbą.

– Esu siuvėja. Aš pasiuvau šią suknelę... – ji perbraukė delnais per nemalonų akiai šilkinį apdarą, – panelei Vorting.

Panelei Vorting.

A, štai kur šuo pakastas. Šis klaikus baltas drabužis buvo skirtas moteriai, kurią Ešas anksčiau ketino vesti. Tuo buvo

galima patikėti. Anabelė Vorting pasižymėjo prastu skoniu... nesugebėjo nei dailių drabužių pasisiūdinti, nei tinkamo jauniko išsirinkti.

– Kai jūsų sužadėtuovės nutrūko, ji neatsiėmė suknelės. Nupirko šilko audinio, nėrinių ir viso kito, tačiau už darbą nesumokėjo. Kitaip sakant, aš negavau atlygio. Mėginau užėti pas ją į namus, bet nepavyko. Į laiškus, kuriuos parašiau jums abiem, aš negavau atsakymo. Pamaniau, jeigu pasirodysiu pas jus tokia, – ji išskleidė vestuvinės suknelės sijonus, – į mane bus neįmanoma nekreipti dėmesio.

– Šiuo atžvilgiu jūs visiškai teisi. – Nesužalotoji hercogo veido pusė sutrūkčiojo. – Dėl Dievo meilės, atrodo, tarsi būtų sprogsi audinių ir siuvimo priedų parduotuvė, o jūs – pirmoji to sprogsimo auka.

– Panelė Vorting pageidavo hercogienei tinkamo drabužio.

– Ši suknelė tinkama kabėti viešnamyje vietoje sietyno.

– Na, jūsų buvusi sužadėtinė... linkusi į ekstravaganciją.

Ešas palinko į priekį.

– Aš negaliu nė žiūrėti į šią suknelę. Ji primena vienaragio vėmalus. Arba Himalajuose žmones gąsdinančio sniego pabaisos kailį.

Jaunoji viešnia užvertė akis į lubas ir iš nevilties atsiduso.

– Kaip turiu tai suprasti? – paklausė Ešas. – Tik nesakykite, kad *jums* ji patinka.

– Visai nesvarbu, ar suknelė mano skonio, jūsų šviesybe. Tačiau aš didžiuojuosi savo rankų darbu, kol pasiuvau, sugaišau keletą mėnesių.

Dabar, kai siaubas išvydus tokį neskoningą apdarą atlėgo, Ešas sutelkė dėmesį į juo vilkinčią merginą.

Ši labai pagerino bendrą vaizdą.

Atrodė kaip iš pieno plaukusi. Lūpos – it rausvi rožės žiedlapiai. Blakstienos – juodos kaip naktis. O pati – tiesi nelyginant styga.

– Vien kol čia išsiuvinėjau... – ji lengvai perbraukė palei suknelės iškirptę, – sugaišau savaitę, nes darbą norėjau atlikti nepriekaištingai.

Ešas it užhipnotizuotas nusekė žvilgsniu jos pirštus. Nematė, kas ten išsiuvinėta. Jis buvo vyras: matė krūtis. Nedideles gundančias krūtis, suspaustas kietai suveržto korsažo. Jos patiko jam beveik taip pat, kaip ryžtinga jaunosios moters laikysena.

Pakėlęs akis Ešas išvydo grakštų kaklą ir į viršų sukeltų kaštoninių plaukų kupetą. Šukuosena buvo tokia tvarkinga, kad jam net panižo nagus ištraukti smeigtukus vieną po kito ir paskleisti plaukus ant pečių.

Valdykis, Ešberi.

Ji negalėjo būti tokia graži. Taip tik atrodė dėl tos pabaisiškos suknelės: kontrastas išėjo jai į naudą. O ir jis jau kurį laiką gyveno kaip atsiskyrėlis. Tai taip pat neprisidėjo prie nešališko vertinimo.

– Jūsų šviesybe, – tarė mergina, – mano anglių dėžė tuščia, padėlyje liko tik kelios apvytusios bulvės, be to, šiandien turiu sumokėti už kambario nuomą. Šeimnininkas pagrasino mane iškraustyti, jeigu nesumokėsiu už tris mėnesius. Turiu gauti atlygį už darbą. Kuo skubiausiai. – Ji ištiesė ranką. – Malonėkite sumokėti man du svarus ir tris šilingus.

Ešas spoksojo į ją susikryžiaavęs rankas ant krūtinės.

– Panele...

– Gledstoun. Ema Gledstoun.

– Panele Gledstoun, regis, jūs nesuprantate, ką reiškia sutrukdyti hercogui vienatvę. Turėtumėte drebėti iš baimės, o gal net būti apimta siaubo. Tačiau jūs elgiatės pasibaisėtina: negrąžote rankų ir nėra nedrebate. Ar tikrai esate paprasta siuvėja?

Viešnia pakėlė rankas ir parodė jam delnus. Pirštų galai buvo randuoti ir sukietėję. Ešas turėjo pripažinti tokius aki-vaizdžius įrodymus. Vis dėlto jie neišsklaidė abejonių.

– Negali būti, kad jūs gimusi skurde. Atrodote pernelyg pasitikinti savimi, be to, regis, esate itin drąsi. Spėju, jog ankstyvojoje jaunystėje kažkokiu itin siaubingu būdu tapote našlaite.

– Ne, jūsų šviesybe.

– Kas nors jus šantažuoja?

– Neee, – nutęsė mergina.

– Globojate būrį apleistų vaikų ir *dėl to* esate šantažuojama?

– Ne.

Ešas spragtelėjo pirštais.

– Jau supratau. Jūsų tėvas – nevykėlis. Sėdi skolininkų kalėjime. Arba pinigų, gaunamus už nuomojamą žemę, išleidžia džinui ir kekšėms.

– Mano tėvas pastorius. Jis gyvena Harfordšyre.

Ešas suraukė kaktą. Tai skambėjo absurdiškai. Pastoriai juk džentelmenai.

– Kas atsitiko, kad džentelmeno duktė yra priversta dirbti siuvėja ir šitaip susibadyti pirštus?

Galų gale jis pastebėjo merginos veide menkutę dvejonę. Ji pačiupinėjo sau ausies lezgelį.

– Kartais gyvenimas pasuka netikėta kryptimi.

– *Itin* švelniai pasakyta.

Fortūna buvo beširdė ragana, verčianti melsti malonių. Kas jau kas, o Ešas tai puikiai žinojo.

Jis pasisuko krėsle ir ištiesė ranką prie seifo už stalo.

– Man labai gaila, – merginos balsas sušvelnėjo. – Nutrauktos sužadėtuvės turėjo būti skaudus smūgis. Panelė Vorting man atrodė miela mergina.

Ešas atskaičiavo pinigus.

– Jeigu būtumėte praleidusi su ja šiek tiek laiko, suprastumėte, jog taip nėra.

– Tada gal ir gerai, kad jos nevedėte.

– O taip, išties pasielgiau labai apdairiai susibjaurodamas veidą prieš vestuves. Jeigu būčiau tai padaręs po vestuvių, būtų prastai.

– Susibjaurojote veidą? Meldžiu atleisti, jūsų šviesybe, bet jūs, regis, mažumėlę perdedate.

Ešas garsiai užtrenkė seifą.

– Anabelė Vorting be galo troško ištekėti už kilmingo ir turtingo vyro. Aš esu hercogas, be to, velniškai turtingas. Tačiau ji vis tiek mane paliko. Taigi nė kiek neperdedu.

Jis atsistojo ir, atsukęs į ją sužalotąją veido pusę, atskleidė niekuo neužmaskuotą vaizdą. Ešo stolas stovėjo prieblandoje skendinčiame kambario kampe – jis taip norėjo. Sunkios ak-sominės portjeros slopino saulės šviesą. Bet ar kas nors galėjo paslėpti tokius klaidingus randus? Niekas, tik aklina tamsa. Tai, kas išvengė liepsnų, buvo subjaurota vėliau: iš pradžių pasidarbavo skalpeliu chirurgas, o paskui kelias pragariškas savaites niokojo aukšta temperatūra ir žaizdos užpūliavo. Dešinė jo kūno pusė nuo smilkinio iki pat juosmens buvo siaubingai sudarkyta: randuota ir nudeginta paraku.

Panelė Gledstoun tylėjo. Reikėjo pripažinti, kad ji elgėsi stojiškai: nenualpo, neapsivėmė ir šaukdama neišbėgo iš kambario, kaip jam jau buvo tekę patirti anksčiau.

– Kaip tai atsitiko? – pasiteiravo ji.

– Per karą. Kitas klausimas.

Kiek patylėjusi ji ramiai paklausė:

– Gal galėčiau gauti atlygį už darbą?

Hercogas ištiesė pinigus.

Panelė Gledstoun norėjo paimti.

Ešas sugniaužė monetas delne.

– Kai atiduosite man suknelę.

– Ką?

– Jeigu jau moku jums už darbą, tai būtų teisinga man gauti šią suknelę.

– Kam ji jums?

Jis patraukė pečiaus.

– Dar nenusprendžiau. Gal padovanosiu buvusių operos artistų prieglaudai. Ungurių džiaugsmui, paskandinsiu Temzėje. Arba pakabinsiu virš paradinių durų piktosioms dvasioms atbaidyti. Turiu iš ko rinktis.

– Aš... Jūsų šviesybe, aš galėsiu ją atnešti jums rytoj. Bet pinigų man reikia šiandien.

Ešas nepatenkintas pliaukštelėjo liežuviu.

– Tai būtų paskola, panele Gledstoun. O aš nesu palūkininkas.

– Jūs norite *dabar* gauti suknelę?

– Jeigu jūs norite *dabar* gauti pinigus.

Ji išmeigė į hercogą tamsias akis, kurios sakyte sakė, kad tai niekšiška.

Ešas patraukė pečiais. Pripažino kaltę.

Tikrai bjauru, kai visai atsitiktinai tave sudarko mūšyje. Nėra ko kaltinti, nėra kam keršyti. Tačiau iki kaulų smegenų įsiėdęs kartėlis skatina išlieti apmaudą ant ko nors, esančio šalimais. O ne, jis nėra piktas žmogus... nepuola kitų be reikalo. Vis dėlto dažniausiai jaučia keistą malonumą būdamas rakštis subinėj.

Jeigu jau *atrodo* kaip pabaisa, tai kodėl jam nepasimėgavus šiuo vaidmeniu.

Deja, siuvėja atsisakė suvaidinti iš baimės drebančią pelytę. Tai, ką Ešas pasakė, jos nė kiek neišgąsdino, o jeigu ji dar nepabėgo apimta siaubo, veikiausiai ir nepabėgs.

Ir gerai.

Ešas jau ketino paduoti viešniai pinigus ir atsisveikinti – ir su ja, ir su suknele. Tačiau nespėjo, nes mergina apsisprendė ir sušnibždėjo:

– Gerai.

Ji pakėlė rankas ir ėmė sagstyti korsažo siūlėje paslėptus kabliukus. Lėtai, vieną po kito. Pagaliau korsažas atsilaisvino, suspaustos krūtys atgavo natūralią formą. Viena rankovė nuslydo nuo peties ir jis išvydo plonyčių jos marškinių audinį.

Tamsių plaukų sruoga išsilaisvinusi užkrito ant raktikaulio.
Jėzau Marija.

– Liaukitės.

Mergina sustingo ir pakėlė į jį akis.

– Liautis?

Jis tyliai nusikeikė. *Geriau neklausinėk*, – sudraudė ją mintyse.

– Liaukitės.

Ešas pats negalėjo patikėti, kad jam pakako padorumo ištarti šį žodį. Jis ką tik vos neperžengė ribos, dar kiek – ir būtų pamatęs spektaklį už du svarus ir tris šilingus. Gerokai brangiau nei nueiti į teatrą, bet mergina, tikra gražuolė, to verta.

Negana to, dar ir pastoriaus duktė. Jis *visada* svajojo suvedžioti pastoriaus dukterį. O ar kuris nors vyras nesvajoja? Tačiau jis ne koks velnio išpera ir moterų neprievartauja.

Ūmai Ešui toptelėjo mintis. Gal vis dėlto būtų galima įgyvendinti savo svajonę, tik ne tokiu šėtonišku būdu. Jis kitomis akimis pažvelgė į Emą Gledstoun, prisiminė reikalavimus, kurių taip ir nespėjo išdėstyti laiške.

Ji jauna ir sveika. Gerai išauklėta. Kilusi iš garbingos šeimos ir yra pasirengusi prieš jį nusirengti.

O svarbiausia – apimta nevilties ir pasiryžusi bet kam.

Ji jam tinka.

Tiesą sakant, netgi labai tinka.

– Jums rinktis, panele Gledstoun. Aš galiu sumokėti tuos du svarus ir tris šilingus, – Ešas padėjo pinigus ant stalo. Ema įsmeigė į juos viltingą žvilgsnį. – Arba, – tęsė jis, – galiu padaryti jus hercogiene.

2

Hercogiene?

Ką gi. Dėl vieno dalyko Ema buvo dėkinga hercogui. Dabar ji pagaliau turėjo priežastį įdėmiai pažvelgti į jį.

Nuo tada, kai hercogas nebeslėpė randų, Ema stengėsi į jį nespoksoti. Paskui sunerimo, kad *vengdama* į jį žiūrėti atrodys dar nemandagesnė. Galų gale ėmė šaudyti žvilgsniu tai jam į veidą, tai į kilimą, tai į monetas ant stalo. Net galva apsvaigo.

O dabar ji turėjo nenuginčijamą priežastį atvirai vėpsoti.

Skirtumas buvo didžiulis. Žinoma, visų pirma Emos dėmesį patraukė sužalotoji veido pusė. Ji buvo perkreipta ir paraudusi, randų raizginys driekėsi už ausies ir kirto natūralią plaukų liniją. O su randuotąja veido puse neišvengiamai kontrastavo sveikoji – žiauri likimo ironija. Iš visko sprendžiant, iki nelaimės hercogas buvo dailus ryškių bruožų vyras, iš tų džentelmenų, kurie besąlygiškai pasitiki savimi.

Emai hercogo išvaizda nepasirodė bauginanti, jau greičiau stulbinanti. Ne, kiek pagalvojusi nusprendė, „stulbinanti“ – netinkamas žodis.

Stebinanti.

Hercogas Ešberis buvo stebinantis.

Tarsi žaibas būtų trenkęs į jį ir padalijęs į dvi dalis, o aplinkui vis dar spragsėtų elektros energija. Ema jautė ją tvyrant kambaryje ir jai pašiurpo rankų oda.

– Prašau atleisti, jūsų šviesybe, aš tikriausiai blogai išgirdau.

– Pasakiau, kad padarysiu jus hercogiene.

– Jūs tikriausiai... neturėjote omenyje vedybų.

– Ne, pasinaudodamas milžiniška įtaka Lordų rūmuose ketinu priversti jų narius panaikinti pirmagimystės teisę, o tada įkalbėti princą regentą įkurti naują titulą ir hercogystę. Tai atlikęs įtikinsiu jį suteikti šį titulą pastoriaus iš Harfordšyro dukteriai. Aišku, kad turėjau omenyje vedybas, panele Gledstoun.

Ema nenatūraliai nusijuokė. Nežinojo, kaip kitaip galėtų į tai reaguoti. Hercogas, be abejo, juokavo.

– Negali būti, jog jūs prašote manęs tekėti už jūsų.

Jis susierzinęs atsiduso.

– Aš hercogas, panele Gledstoun. Ir *neprašau* jūsų už manęs tekėti. Aš *siūlausi* vesti jus. Tai ne tas pats.

Ema išsižiojo, tačiau ir vėl užsičiaupė.

– Man reikia įpėdinio, – pridūrė hercogas. – Štai kur reikalo esmė.

Jos dėmesį patraukė vienas žodis ir tai, kaip šiurkščiai, per jėgą jis buvo ištartas.

Esmė.

– Jeigu rytoj mirčiau, viską paveldėtų mano pusbrolis. Jis nepataisomas nevykėlis. Aš keliavau į Europą, kovojau su Anglijos priešais, buvau sunkiai sužeistas, – hercogas parodė ranka

sau į veidą, – o grįžęs namo radau savo nuomininkus visiškai nusigyvenusius. Todėl pirmagimystės teisė, kadangi negaliu jos panaikinti, verčia mane vesti ir paleisti į pasaulį sūnų.

Hercogas perėjo per kambarį ir neskubėdamas prisiartinio prie Emos. Ji stovėjo it įbesta ir nė per žingsnį nesitraukė. Juo atsainiau elgėsi hercogas, tuo garsiau daužėsi jos širdis.

Gal jo veidas ir stebino, bet visa kita...

Visa kita buvo nuostabu.

Norėdama prasiblaškyti, Ema sutelkė dėmesį į dalykus, kuriuos geriausiai išmanė: į hercogo drabužius. Jo švarko kirpimas buvo nepriekaištingas: pabrėžiantis plačius pečius ir išryškinantis rankų raumenis. Vilnonis audinys – aukščiausios kokybės, tvirtai suaustas ir nudažytas sodria spalva. Tačiau toks modelis jau porą metų nebemadingas, rankogaliai mažumėlę apspurę...

– Žinau, apie ką jūs galvojate, panele Gledstoun.

Ema tuo abejojo.

– Jūs manimi netikite. Kaip galėtų jūsų padėties moteris taip aukštai pakilti? Neneigiu, tarp aukštuomenės damų pasijusite vieniša, atsidūrusi ne savo vietoje, bet tai atpirks materialiniai pranašumai. Gyvensite prabangiame name, turėsite kreditines sąskaitas pačiose geriausiose parduotuvėse, o man mirus paveldėsite dalį mano turtų. Jūs galėsite eiti į svečius arba apsipirkti. Jeigu reikės, dalyvausite labdaringoje veikloje. Dienomis galėsite daryti ką panorėjusi. – Jo balsas prikimo: – Tačiau jūsų naktys priklausys man.

Ką jai į *tai* atsakyti, Ema nežinojo. Iš pasipiktinimo jos kūną perliejo karštis ir subėgo tarp kojų pirštų.

– Jūs turėsite laukti manęs apsilankant jūsų lovoje kiekvieną

vakarą, nebent nesveikuosite arba sirgsite mėnesinėmis, kol paaiškės, kad pastojote.

Ema dar sykį pamėgino suprasti, ką jis kalba. Mintyse apsvarsčiusi visas galimybes, apsistojo prie labiausiai tikėtinos.

Hercogo ne tik randuotas veidas. Jam pasimaišė galvoje.

– Jūsų šviesybe, ar jūs karščiuojate?

– Tikrai ne.

– Jums turbūt reikėtų atsigulti. Galėčiau jūsų vyresnįjį liokajų pasiūsti gydytojo.

Hercogas metė į ją pašaipų žvilgsnį.

– Ar *jums* reikia gydytojo?

– Galbūt, – Ema priglaudė delną sau prie kaktos. Jai svaigo galva.

Jeigu jis neserga... Gal tai kokia gudrybė, gal jis nori paversti ją savo meiluže? O Viešpatie. Veikiausiai ji padarė jam klaidingą išpūdį puolusi nusirenginėti.

– Ar jūs... – regis, jai neliko nieko kito, kaip imti ir tiesiai jo paklausti. – Jūsų šviesybe, ar jūs norite pasiguldyti mane į lovą?

– *Taip*. Kiekvieną naktį. Juk ką tik taip ir pasakiau. Ar jūs išvis manęs klausotės?

– Klausausi, aišku, kad klausausi... – sumurmėjo pati sau Ema. – Tik nesuprantu.

– Liepsiu advokatui paruošti dokumentus. – Hercogas grįžo į savo vietą prie stalo. – Galėsime pasirašyti juos pirmadienį.

– Jūsų šviesybe, aš ne...

– Tada antradienį.

– Jūsų šviesybe, aš negaliu...

– Deja, kitomis dienomis iki pat savaitės pabaigos būsiu

labai užsiėmęs. – Jis pasklaidė darbo kalendorių. – Tvarkysiu reikalus, gersiu, žaisiu badmintoną...

– Ne.

– Ne, – pakartojo hercogas.

– Taip.

– Taip, ne. Apsispręskite, panele Gledstoun.

Emą iš lėto apsisuko dairydama po kambarį. Kas, po galais, čia vyksta? Ji jautėsi lyg detektyvas iš Lenktosios gatvės, mėginantis iširti painią bylą, kurios pavadinimas: „Emą Gledstoun ir jos dingęs orumas.“

Emos žvilgsnis užkliuvo už laikrodžio. Buvo pusė penkių. Išėjusi iš šių rūmų ji turi gražinti suknelę, sumokėti šeimininkui už buto nuomą ir nueiti į turgų.

Dabar, kai jau taip toli nuejo, negali trauktis.

Ji ištiesino nugarą.

– Jūsų šviesybe, mano darbą jūs palyginote su vienaaragio vėmalais. Liepėte man už pinigų nusirengti. Paskui pasakėte tikrą nesąmonę, pažadėjote padaryti mane hercogiene ir pranešėte, kad pirmadienį turiu sugulti su jumis į lovą. Visa tai beprasmiška ir mane žemina. Spėju, jog jūs šaipotės iš manęs.

Jis abejingai kilstelėjo petį.

– Randuotam atsiskyrėliui reikia *truputį* pasilinksminti.

– O kaip išgertuvės ir badmintonas? Ar to jums negana? – Emą visai neteko kantrybės. Ji mėgdavo pajuokauti, galėdavo pati pasijuokti iš savęs... tačiau neturėjo jokio noro tapti patyčių objektu. – Pradedu suprasti, kodėl panelė Vorting jus paliko. Esate baisiai...

– Negražus, – nutraukė ją hercogas. – Atgrasus. Tikras pabaisa.

– Nepakenčiamas.

Jis nustebęs švilptelėjo.

– Vadinasi, esu peikiamas dėl savo būdo? Kaip malonu.

Ema kilstelėjo rankas pasiduodama.

– Jūsų šviesybe, aš daugiau nesikabinėsiu prie jūsų. Prieisiu prie stalo, pasiimsiu pinigų ir išėisiu. Padarysiu tai iš lėto.

Atsargiais žingsniais Ema prisiartinė prie stalo ir sustojo už kokio jardo nuo hercogo, stovinčio kitoje stalo pusėje. Nenuleisdama nuo jo akių pasiėmė nuo stalviršio du svarus ir tris šilingus. Tada pagarbiai tūptelėjo ir pasisuko eiti.

Jis sugriebė jai už riešo.

– Neišeikite.

Ema atsigrėžė ir nustebusi pažvelgė į jį.

Nuo jo prisilietimo ją lyg elektra nukrėtė. Taip būna šaltą dieną suėmus metalinę durų rankeną. Sukibirkščiaavo nuo kažko, kas nepriklausė nė vienam iš jų, bet buvo tarp jųdviejų. Elektros iškrova sudrebino jos rankos kaulus. Jai užėmė kvapą, širdis liovėsi plakusi. Pasijuto it nuoga... atsivėrusi visa savo esybe.

Hercogą tai, regis, taip pat apstulbino. Jis klausiamai žvelgė į ją skvarbiomis mėlynomis akimis. Paskui sutrikęs metė žvilgsnį į savo ranką, tarsi pats nesuprasdamas, kaip nutiko, kad jis sugniaužė jai riešą.

Ūmai Emos širdis pajuto keisčiausią dalyką. Ji suprato, kad hercogas nėra toks irzlus cinikas, kaip atrodo. Kad veidas, pažymėtas aiškiais IKI TO ir PO TO ženklais, priklauso vyrui, sužalotam ir vienišam, bet iš esmės nepasikeitusiam.

Netikėk tuo, Ema. Netikėk kvaila savo širdimi.

Jis paleido jos ranką ir kreivai šyptelėjo.

– Jūs negalite dabar išeiti, panele Gladstoun. Mums jau darosi smagu.

– Aš nenoriu žaisti šio žaidimo.

Emą susitvardė. Sugniaužusi pinigų vienoje rankoje, kita kilstelėjo sijaoną ir nuskubėjo prie durų.

– Galite neatsisveikinti! – sušuko hercogas.

Nė nemanau, – atšovė jam mintyse Ema.

– Ir aš to nedarysiu. Mudu abu žinome, kad jūs sugrįšite.

Ji sustojo... sustingo viduryje žingsnio. Hercogas įsitikinęs, jog jie vėl susitiks?

Gerasis Dieve. Tikrai ne, jei tik tai priklausys nuo jos.

Niekada gyvenime.

– Argi tai ne kvaila? – kalbėjo panelė Palmer už užuolaidos madam Biset drabužių siuvimo salono kampe, laukdama, kol Ema išmatuos jai liemenį. – Kasdien darasi vis putlesnė. Man regis, valgau per daug arbatinių keksiukų.

Emą tuo abejojo. Jau antrą kartą per mėnesį Deivina Palmer atėjo į saloną paplatinti suknelės: Ema tvarkė Deivinos garderobą nuo jos pirmojo pokylių sezono. Jaunos merginos šitaip nestorėja, juo labiau taip sparčiai.

Arbatiniai keksiukai čia niekuo dėti.

Tiesą sakant, tai ne Emos reikalas. Bet ji pamėgo panelę Palmer. Ši buvo laivybos magnato vienturtė duktė ir jo turtų paveldėtoja. Mažumėlę išlepinta, tačiau linksmo būdo mergina. Iš tų klienčių, kurios praskaidrindavo Emos dienas, o tai jau šis tas. Nes dauguma į saloną užsukančių damų jos nė nepastebėdavo.

Šiandien panelės Palmer akyse Ema linksmumo neišvydo.

Tik baime. Vargšei merginai aiškiai reikėjo patikimo žmogaus, kad galėtų pasikalbėti.

– Kiek jau mėnesių? – maloniai pasiteiravo Ema.

Panelė Palmer apsipylė ašaromis.

– Man atrodo, beveik keturi.

– Ar džentelmenas žino?

– Negaliu jam pasakyti. Jis dailininkas. Susipažinau, kai buvo atėjęs nutapyti mūsų šunų, ir aš... Tai nesvarbu. Jis išvyko. Iškeliavo į Albaniją ieškoti romantinio įkvėpimo, kad ir ką tai reikštų.

Tai reiškia, kad jis niekšas, – pagalvojo Ema.

– O kaip jūsų šeima? Ar žino?

– Ne, – panelė Palmer energingai papurtė galvą. – Aš turiu tik tėtį. Jis tiek daug tikisi iš manęs. Jeigu žinotų, kad buvau tokia neatsargi, jis... jis pakeistų nuomonę apie mane. – Ji užsidenė delnais veidą ir ėmė tyliai raudoti. – Aš to neišverčiau.

Ema apkabino merginą ir ėmė raminausiai glostyti jai nugarą.

– Ak jūs, vargšele, man labai gaila, kad taip nutiko.

– Nežinau, ką man daryti. Siaubingai bijau. – Ji išsilaisvino iš Emos glėbio. – Negalėsiu pati auginti kūdikio. Pamaniau, gal galėčiau apgyvendinti jį kokioje nors šeimoje kaime. Kartkartėmis jį lankyčiau. Žinau, kad taip daroma. – Panelė Palmer priglaudė delną prie pilvo ir pažvelgė į jį. – Aš kasdien vis storesnė. Nebeilgai galėsiu slėpti.

Ema padavė jai nosinę.

– Gal galite kur nors išvažiuoti? Pas kokią nors draugę arba pusseserę? Į kaimą arba į Europą... Pas ką nors, kas galėtų jus priimti, kol pagimdysite?

– Nieko neturiu. Bent jau nieko, kas išlaikytų paslaptį. – Ji

sugniaužė saujoje nosinę. – Ir kodėl buvau tokia kvaila. Supratau, kad tai negerai, tačiau jis buvo toks romantiškas. Vadino mane savo mūza. Su juo jaučiausi...

Branginama. Geidžiama. Mylima.

Panelei Palmer nereikėjo to aiškinti. Ema puikiai suprato, kaip ji jautėsi.

– Nesmerkite savęs. Jūs ne pirmą moteris, pasitikėjusi netinkamu vyriškiu, ir tikrai ne paskutinė.

Bet kažkodėl visada nukenčia moteris.

Emai nepasitaikė papulti į tokią padėtį, į kokią papuolė panelė Palmer, tačiau ir ji buvo nubausta už tai, kad paklausė širdies. Ją vis dar skaudino prisiminimai... o dabar toks pat likimas ištiko dar vieną jauną moterį. Tai buvo taip neteisinga, kad Ema net sudrebėjo iš pykčio.

– Ema, – pasigirdo priekaištingas madam Biset balsas kitapus užuolaidos, – ledi Edvinos suknelės palankas pats neatsilenks.

– Jau einu, madam Biset, – atsiliepė Ema, o panelei Palmer sušnibždėjo: – Užsukite kitą savaitę pasiimti pataisytos suknelės, tada dar pasikalbėsime. Jeigu tik galėsiu, aš būtinai jums padėsiu.

– Negaliu jūsų prašyti pagalbos.

– Ir nereikia prašyti. – Ema atrodė nusiteikusi ryžtingai. Kitaip elgtis jai neleido sąžinė. Ji suėmė panelei Palmer už rankų ir spustelėjo. – Kad ir kas nutiktų, jūs neliksite viena. Aš jums pažadu.

Tą popietę Ema nebegalėjo susikaupti, dirbti nesisekė. Du kartus turėjo išardyti nelygią ledi Edvinos palanko siūlę ir susiūti iš naujo.

Pagaliau darbo laikas baigėsi.

– Ar šįvakar kur nors eisi? – paklausė jos bičiulė kita siuvėja, kai madam Biset pasiūlino į savo kambarius antrame aukšte. – Susirinkimų salėje rengiami šokiai.

– Šįvakar neisiu, Fane. O tu paskubėk.

Emai draugės raginti nereikėjo. Fanė pakštelėjo jai į skruostą ir nėrė pro duris.

Kitu metu ir Ema būtų mielai nuėjusi pasišokti, tokios linksmybės retai pasitaikydavo, bet ne šįvakar. Ji ne tik nerimavo dėl panelės Palmer. Iš tikrųjų tai buvo dar neatsigavusi po to įvykio hercogo Ešberio rūmuose.

Hercogas tikriausiai iki šiol juokiasi iš savo pokšto. Jis ves siuvėją? Cha-cha-cha. Kaip juokinga.

Kaip tas vyras *drįsta*? Tikrai.

Ema nustūmė į šalį prisiminimus ir paliepė sau nebegalvoti apie hercogą. Ji turi daug svarbesnių darbų.

Paėmusi iš madam Biset stalčiaus žvakigalį Ema pastatė jį ant bufeto ir kaip įmanydama tyliau uždegė, titnagu įskėlusi žiežirbą. Tada susirado nereikalingą rudo popieriaus skiautę, išlygino rankomis ir įsikandusi pieštuko galą susimąstė. Šį sezoną suknelių liemens linija ėmė žemėti. Ampyro stiliaus siluetas darėsi nebemadingas. Bus sunku paslėpti vis didėjantį pilvą, tačiau Ema pasistengs.

Ji nuleido pieštuką ir ėmė piešti. Panelės Palmer suknelės korsažo apačioje palikti įsiuvą, kad vėliau būtų galima praplauti... galbūt sijoną padaryti per juosmenį susagstomą mažomis sagutėmis... Būtinai reikia dailios skraistės... skoninga apdaila atkreiptų dėmesį į viršutinę kūno dalį.

Ema taip išitraukė į darbą, kad nė nepastebėjo, kiek laiko prabėgo, atsitokėjo tik išgirdusi beldžiant į duris.

Dun-dun-dun.

EMA pašoko ir susigrūdo eskizus į kišenę.

– Salonas jau uždarytas!

Daužymas tik pagarsėjo. Tapo atkaklesnis.

Dun-dun-dun-dun.

Atsidususi Ema nuėjo prie laukųjų durų. Pasukusi raktą mažumėlę jas pravėrė.

– Atsiprašau, deja, bet salonas šįvakar nebedir...

– Tik jau ne man.

Kažkoks vyras įsibrovė pro duris ir Ema pasijuto nustumta į šalį. Jis vilkėjo tamsią peleriną, buvo užsimaukšlinęs plačią kraštę skrybėlę, kuri dengė beveik visą veidą, bet Ema jį iš karto atpažino. Tik vienas žmogus galėjo elgtis taip įžūliai.

Hercogas Ešberis.

– Labas vakaras, panele Gledstoun, – svečias nežymiai linktelėjo galvą. – Juk sakiau: mes dar susitiksime.

O Viešpatie.

EMA uždarė duris ir pasuko raktą. Šiuo metu ji neturėjo kitos išeities. Negalėjo palikti jų pravirų ir rizikuoti, kad kas nors pamatys ją vieną su džentelmenu.

– Jūsų šviesybe, aš negaliu priimti svečių po darbo valandų.

– Aš ne svečias, o klientas. – Hercogas vaikščiojo po pritemdytą patalpą ir baksnojo lazdele begalvius siuvimo maneke-nus. – Man reikia naujos liemenės.

– Čia moteriškų drabužių salonas. Vyriskų mes nesiuvame.

– Puiku, aš noriu užsakyti suknelę.

– Kam ji bus skirta?

– Koks skirtumas? – hercogas irzliai mostelėjo ranka. – Vienai itin neišvaizdžiai maždaug mano ūgio moteriškei.

Gerasis Dieve, ko dar šiam vyrui reikia? Ar jam negana vakarykščių patyčių? Negali būti, kad jis tikrai užsigeidė panelės Vorting suknelės.

Kad ir ko hercogas siekė, Ema buvo pasiryžusi jam atsimo-kėti. Šiandien *jam* teks patirti pažeminimą.

Ji pastūmė į kambario vidurį dėžę, ant kurios pasilpdavo damos, kai reikėdavo pridaigstyti sijono palanką, ir pamėjo hercogui.

– Tada lipkite čia.

Jis spoksojo į Emą nieko nesuprasdamas.

– Jeigu norite suknelės...

– Nepasakyčiau, kad *aš* noriu suknelės.

– Jeigu itin neišvaizdi hercogo ūgio jūsų draugė nori suknelės, man reikės jus išmatuoti. Rankovę, liemenį, sijono ilgį. – Ema kilstelėjo antakį. – Krūtinę.

Štai. Su tuo jis tikrai nesutiks.

Tačiau sveikosios hercogo veido pusės lūpų kamputis linksmai sukrutėjo. Jis padėjo lazdelę į šalį. Nusiėmė skrybėlę. Nusisiautė apsiaustą. Nusimovė pirštines. Galiausiai nusivilko paltą. Nenuleisdamas akių nuo Emos pasilipo ant dėžės ir ištiesė rankas į šonus, delnais į viršų. Lyg artistas scenoje, laukiantis plojimų.

– Na! – tarė hercogas. – Aš pasirengęs.

Ema pasiėmė matavimo juostelę. Ji pati pradėjo šią komediją ir negalėjo trauktis.

– Kaip sužinojote, kur yra madam Biset salonas? – įtariai paklausė ji. – Gal mane sekėte?

– Aš esu hercogas. Žinoma, aš jūsų nesekiau. Tai *jūs* buvote mano *sekama*. O tai ne tas pats.

Ji papurtė galvą ir išvyniojo matavimo juostelę.

– Bet ne mažiau trikdo.

– Trikdo? Vakar dėl dviejų svarų ir trijų šilingų grynaisiais jūs atsisakėte turtu, kurių būtų pakakę visam jūsų gyvenimui, ir išbėgote iš mano namų kaip iš gaisro. Ar jums neatėjo į galvą, kad galėjau eiti jums įkandin vien iš nuoširdaus susirūpinimo jūsų gerove?

Ema nepatikliai dėbelėjo į jį.

– Aš nesakau, jog taip ir padariau. Tiesiog jums galėjo top-
telėti tokia mintis.

Ji priėjo prie hercogo ir ištempė matavimo juostelę nuo kairiojo peties iki riešo, neva matuodama rankovės ilgį. O iš tikrųjų visomis išgalėmis stengėsi nekreipti dėmesio į jo artumą. Tik puikios šiuoždančios drobės sluoksnis skyrė jos pirštų galus nuo jo kūno ir Ema visai nenorėjo dar kartą išgyventi tokio svaiginamo sukrėtimo, kokį patyrė vakar hercogo bibliotekoje.

Jūs negalite dabar išeiti, panele Gledstoun. Mums jau darosi smagu.

Ji išmatavo jo pečių plotį. Užuodė vyriško skutimosi muilo ir brangaus odekolono aromata.

Tai nepadėjo jai susikaupti.

– Jūs neužsirašote matmenų, – tarė hercogas.

– Man to nereikia. Prisiminsiu.

Deja. Ema suprato: nori ar nenori, šis susitikimas amžiams bus įdegintas jai į atmintį. O jei ne amžiams, tai bent tol, kol ji pasens, sukvailės ir nebepajėgs palaikyti pokalbio gurkšnodama limonadą.

Ji pakreipė matavimo juostelę vertikaliai ir pridėjo vieną jos

galą hercogui prie sprando. Tai buvo klaida. Dabar prie visų tų nepageidaujamų prisiminimų prisidės dar ir jo pakirptų plaukų pojūtis. Jie buvo tarsi brangus aksomas, tankūs ir vešlūs.

Kaip aksomas, Ema? Ar tikrai?

– Jau beveik baigiau. Tik dar pamatuosiu krūtinę. – Ema priglaudė juostelės galą jam prie krūtinės laštos iš vienos pusės, tada žengė kelis žingsnius į priešingą pusę, tempdama juostelę per atlasinę liemenę apėjo aplinkui ir užbaigė matuoti ties krūtinkauliu.

Tada suveržė juostelę. Hercogas krūptelėjo.

Gerai.

Na štai. Ji sutramdė pabaisą.

Tik kodėl jaučiasi taip, tarsi pati būtų jo belaisvė?

Sudomino? Pirkite knygą **IEŠKOMA: HERCOGIENĖ**
ir skaitykite šią istoriją iki pabaigos.

Mergina sutinka hercogą – ir jų dviejų santuoka sulaužo visas taisykles...

Nuo tada, kai grįžo iš karo, hercogo Ešberio darbų sąrašas – trumpas ir ne itin malonus: naktimis klaidžioti po Londoną ir rūsčia išvaizda gąsdinti nenaudėlius. Pagaliau sąrašė atsirado naujas punktas. Jam reikia įpėdinio... vadinasi, reikia žmonos. Kai Ema Gledstoun, siuvėja tapusi pastoriaus duktė, vilkinti vestuvinę suknelę, išdygsta rūmų bibliotekos tarpduryje, jis iškart nusprendžia: šita tiks.

Hercogo sąlygos paprastos:

- Juodu bus vyras ir žmona tik naktimis.
- Apsieis be šviesos ir bučinių.
- Ji neklausinės jo apie randus.
- O svarbiausia: žmonai pastojus, santuokinio guolio jiems daugiau nebereikės.

Tačiau Ema – stipri priešininkė. Ji taip pat kelia sąlygas:

- Juodu kiekvieną vakarą drauge vakarieniaus.
- Ir kalbės.
- Ir be apribojimų pokštaus.
- O svarbiausia: kai pamatys, kokia to randuoto vyro siela, jis nepajėgs sutrukdyti jai pamilti...